

SZEPTIMUSZ

✧ ✦ ELSŐ KÖTET ✦ ✧

Mágia

ANGIE SAGE

SZEPTIMUSZ

✦ ELSŐ KÖTET ✦

Mágia

ANGIE SAGE

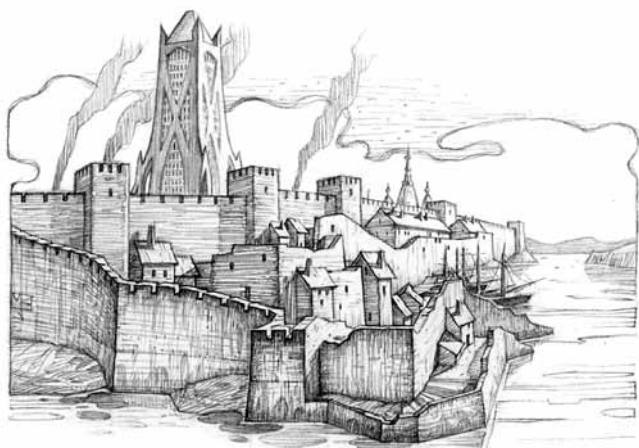
*Loisnak
szeretettel és köszönettel
a segítségért és bátorításért.*

Ez a könyv neked szól.

CSOMAG A HÓBAN

Szakadt a hó. Számos Timót szorosan összehúzta magán a köpönyegét. Hosszú utat tett meg, míg áthaladt az erdőn, és teljesen átfagyott. De a zsebében ott lapultak a varázsfüvek, amelyeket Galen, a javasasszony küldött csecsemő fia, Szeptimusz számára, aki aznap délután született.

Timót már nem járt messze a Vártól: már látta is a faágak szövevényén keresztül az imbolygó fényeket, ahogy a külső várfal körül csoportosuló keskeny, magas házak ablakába sorra kirakták a gyertyákat.

Ez volt az év leghosszabb éjszakája, a gyertyák azért égtek ilyenkor az ablakokban egészen hajnalig, hogy segítsenek visszaszorítani a sötétséget. Timót mindig is szerette ezt az utat, amely az erdőn át vezetett a Várig. Napközben nem

volt mitől tartania az erdőben, és jó érzés volt végigsétálni a keskeny ösvényen, amely a sűrűben kanyargott sok mérföld hosszan.

Már közel járt az erdő széléhez, a magas fák egyre ritkábban követték egymást, és most, hogy az ösvény ereszkedni kezdett a völgy felé, az egész Várat megpillantotta maga előtt. Az öreg falak egy darabig szorosan a szélesen hömpölygő folyó mellett haladtak, majd szeszélyesen kanyargó vonalban vették körül az elszórt házcsoportokat. Az összes ház élénk színekben pompázott, azok az ablakok pedig, amelyek nyugatra néztek, és visszatükrözték a téli nap utolsó sugarait, vörös fényben ragyogtak, mintha tűzvész tombolna mögöttük.

A Vár helyén valaha mindössze egy apró falucska állt. Mivel nagyon közel feküdt az erdőhöz, a falusiak néhány magas kőfalat emeltek, hogy megvédjék magukat a nőstény-farkasoktól, a boszorkányoktól és gonosz varázslóktól, akik szemrebbenés nélkül elragadták a birkáikat, tyúkaikat, sőt néha még a gyermekeiket is. Ahogy mind több ház épült, a fal is egyre hosszabb lett, végül pedig mély várárkot ástak a tövébe, hogy mindnyájan biztonságban legyenek.

A település rövidesen magához vonzotta a legügyesebb mesterembereket a szomszédos falvakból. A Vár pedig egyre nőtt, lakói szaporodtak, addig-addig, míg végül nem volt már hely odabenn több ember számára, és valakinek eszébe jutott, hogy kellene építeni hozzá egy Toldalékot. A Toldalék, ahol Timót, Sára és a fiúk is laktak, hatalmas kőépítmény volt, amelyet a folyó mentén emeltek. Három mérföld hosszan húzódott a folyó kanyarulatát követve a folyó

és a Vár közt ez a zajos és zsúfolt építmény, tele átjárókkal és szobákkal, műhelyek, iskolák és üzletek ékelődtek a családok lakószobái és a parányi tetőkertek közé – még egy színház is volt itt. A Toldalékban elég szűkösen voltak, de az emberek nem bánták. Mindig akadt itt kellemes társaság, és a gyerekeknek is mindig akadt játszótársuk.

Amikor a téli nap lebukott a Vár fala mögé, Timót meggyorsította a lépteit. Mindenképpen oda kell érnem az Északi Kapuhoz, gondolta, mielőtt bezárják és felhúzzák a felvonóhidat.

És ekkor hirtelen az az érzése támadt, hogy van valaki a közelében. Valamilyen élőlény – de ez a teremtmény alig élt már. Érezte, hogy valahol a közelben egy emberi lény szíve ver igen-igen gyöngén. Megtorpant. Közönséges Varázsló lévén megérezett bizonyos dolgokat, de mivel nem volt különösebben rátermett Varázsló, csak akkor, ha erősen koncentrált. Mozdulatlanul állt, miközben a szakadó hó pillanatok alatt betemette a lábnyomait. És akkor meghallott valamit – valaki vagy valami szipogott vagy halkán nyüszített, esetleg csak szuszogott? Timót nem tudta eldönteni, de ennyi is elég volt.

Arrafelé nézett, amerről a hang jött, és látta, hogy az ösvény mentén az egyik bokor alatt valami rongycsomó hever. Felemelte a földről, és legnagyobb megdöbbenésére a következő pillanatban egy komoly tekintetű, parányi csecsemővel nézett farkasszemet. Timót a karjába vette a kislányt, miközben azon töprengett, vajon ki hagyhatta itt szegénykét a hóban az év leghidegebb napján. Igaz, ez a valaki alaposan bebugyolálta egy nehéz gypajútakaróba, de azért a kicsikén

látszott, hogy rettenetesen átfagyott: az ajka sötétkék volt, szempilláján hópelyhek ültek. Ahogy a csecsemő sötét, ibolyaszín szeme merően bámult az arcába, Timótnak az a kínos érzése támadt, hogy ez a csöppség már láthatott egy-két dolgot rövid élete során, olyan dolgokat, amilyeneket egyetlen kisbabának sem lenne szabad látnia.

Eszébe jutott a saját családja: a felesége, Sára, aki otthon várta a meleg, barátságos házban Szeptimusszal és a többi fiúval. Nincs más hátra, helyet kell szorítaniuk odahaza még egy csöppségnek, döntötte el. Vigyázva betakargatta a csecsemőt kék varázslóköpönyegébe, és szorosan magához ölelte, miközben futva igyekezett a Vár kapuja felé. Abban a pillanatban ért oda a felvonóhídhöz, amikor Morc, a kapuőr éppen kiáltani akart a Hidasfiúnak, hogy kezdje el feltekerni a hidat tartó láncot.

– Hajsza! híján elkéstél! – mordult rá Morc. – Fura népség vagytok ti, varázslók! Csak tudnám, minek mászkáltok oda-ki' ebbe' a farkasordító hidegbe'...

– Aha... – Timót szeretett volna minél gyorsabban elsuranni Morc mellett, de előbb még elő kellett rukkolnia a kapupénzzel. Kapkodva kotorászni kezdett a zsebében, talált egy ezüstkrajcárt és sietősen Morc markába nyomta.

– Köszönöm, Morc! Jó éjszakát!

Morc úgy bámult a krajcárra, mintha az valami undorító bogár lenne.

– Dicsfalvi Marcia az előbb egy félkoronást adott! Igaz, ő most már nem akárféle: kinevezték Fő-fő Varázslónak...

– Micsoda? – hördült fel Timót.

– Az ám! Nem akárféle, úgy, ahogy mondom!

Morc félreállt, hogy beeressze, és Timót becsusszant a kapun. Bármennyire szerette volna kipuhatolni, hogyan lett Dicsfalvi Marcia egyszerre Fő-fő Varázsló, érezte, hogy az a rongycsomó mocorogni kezd a köpönyege alatt a melegben, és valami azt súgta neki, jobb lesz, ha a kapuőr nem értesül a csecsemő létezéséről.

Amikor nekivágott a Toldalékhoz vezető sötét alagútnak, hirtelen egy bíborszínbe öltözött magas alak lépett elő a homályból, és elállta az útját.

– Marcia! – hápogott Timót. – Honnan a csudából...

– Nehogy eláruld valakinek, hogy úgy taláلتad! Ő a te saját gyermeked! Megértetted?

Timót döbbenten bólintott. Mielőtt akár egy szót is szólhatott volna, Marciát elnyelte egy bíborszínű ködgomoly. Timót agyában egymást kergették a gondolatok, miközben megtette a Toldalékhoz vezető, hosszú és kanyargós út hátralevő részét. Ki lehet ez a kislány? Mi köze van hozzá Marciának? És hogyan lett Marciából hirtelenjében Fő-fő Varázsló? Ahogy egyre közeledett a nagy, vörös ajtóhoz, amely a Számos-család már amúgy is zsúfolt szobájába vezetett, ezeket a gondolatokat mindinkább kiszorította agyából egy másik, sokkal sürgetőbb kérdés: vajon mit szól majd hozzá Sára, hogy mostantól eggyel több éhes száját kell etetniük?

De ezen nem sokáig kellett töprengenie. Amint a lakásuk elé ért, valaki felrántotta az ajtót, és egy testes, vörös képű nő rontott ki rajta, a Főbábák sötétkék köpönyegében, futásban szinte leverte Timótot a lábáról. Ő is csomagot vitt a karjában, de ez a csomag tetőtől talpig be volt tekerve valamilyen kötszerbe, és az asszony úgy vitte a hóna alatt, mint-

ha a postára igyekezne vele, hogy még zárás előtt feladja.

– Meghalt! – rikoltotta a Főbába. Óriási lendülettel félrelökte Timót, és kirohant a folyosóra. Bentről, a szobából Sára sikoltozása hallatszott.

Timót nehéz szívvel lépett a szobába. Odabenn felesége az ágyon feküdt, és hat halálsápadt fiúcska vette körül, akik nagy rémületükben sírni se mertek.

– Elvitte... – szólalt meg Sára reménytelenül. – Szeptimusz meghalt, és az a nő elvitte!

Ebben a pillanatban Timót érezte, hogy a csomagból, amelyet még mindig a köpönyege alatt rejtegetett, meleg nedvesség szivárog. Mondani akart valamit, de nem talált szavakat. Elővette a csomagot a köpönyege alól, és némán felesége karjába helyezte.

Sára könnyekben tört ki.

⇄ 2 ⇄

SÁRA ÉS TIMÓT

A rongycsomót tehát befogadták a Számos-családba: Jennának nevezték el, Timót édesanya után.

A legkisebb fiú, Nicko, még kétéves volt csak, amikor Jenna megérkezett, így rövidesen el is feledkezett róla, hogy volt valaha egy Szeptimusz nevű öccse. Lassanként az idősebb fiúk is elfelejtették. Mindnyájan nagyon szerették a kishúgukat, és mindenféle kincseket hordtak haza neki az iskolából a Mágiaórájukról.

A szülei természetesen soha nem felejtették el Szeptimuszt. Timót szemrehányást tett önmagának, amiért magára hagyta Sárát, hogy felkeresse a javasasszonyt, és elhozza tőle az újszülöttnak szánt gyógyfűveket. Sára is önmagát hibáztatta mindenért. Bár csak ködösen rémlett neki, mi történt azon a rettenetes éjszakán, arra azért emlékezett, hogy megpróbált újra életet lehelni a kisfiába, de nem sikerült. És arra is emlékezett, hogy a Főbába tetőtől talpig vászoncsíkokba bugyolálta az ő kis Szeptimuszát, majd

kirohant vele az ajtón, és neki csak a válla fölött kiáltotta vissza:

– Meghalt! – Sára minderre nagyon is jól emlékezett.

De rövidesen úgy megszerette a talált gyermeket, mintha a sajátja lett volna. Egy darabig attól rettegett, hogy egyszer csak jön valaki, és Jennát is elveszi tőle, de ahogy teltek a hónapok, és a kislány dundi, vígan gagyogó kis jószággá fejlődött, Sára megnyugodott, és már nem aggódott annyira.

Aztán egy napon nyílt az ajtó, és a küszöbön legjobb barátnője, Kökény Treszka állt ziláltan és lihegve. Kökény Treszka afféle minden-lében-kanál volt: semmi nem maradhatott előtte titokban, ami a Várban történt. Apró termetű, fürge mozgású asszony volt, zilált vörös hajának fürtjei örökösen kiszabadultak kissé maszatos szakácsspikája alól. Kellemes vonású, kerek arca talán kissé teltebb volt a kelleténél, mert túl sokat kóstolgatta a maga sültötte tortákat, a ruháján pedig többnyire lisztfoltok fehérlettek.

Teklának volt egy kis fogadója a hajóhídon a folyónál.

Az ajtó fölött tábla hirdette:

*KÖKÉNY TRESZKA FOGADÓJA
RENDES, TISZTA SZOBÁK KIADÓK
CSAVARGÓK KÍMÉLJENEK!*

Treszka és fogadójának vendégei előtt semmit nem lehetett eltitkolni. Bárki érkezett is hajón a Várba, észrevették és megtárgyalták, márpedig az emberek többsége szívesebben közelítette meg vízi úton a Várat. Timóton kívül nemigen akadt, aki előnyben részesítette volna a Várat körülvevő, sötét

erdőn át vezető ösvényeket. Éjszaka még mindig gyakran garázdálkodtak ott a nőtény farkasok, ráadásul az erdő teli volt húsevő fákkal. Aztán ott voltak a Wendroni Boszorkányok is, akik örökös pénzhíányban szenvedtek, és azt beszélték, gyakran állítanak csapdát az óvatlan utazóknak, akik aztán örülhettek, ha egy szál ingben-harisnyában szabadultak.

Treszka fogadója – egy kis kunyhó, amely úgy egyensúlyozott a folyó fölött a magasban, hogy attól lehetett tartani, mindjárt belepottyan –, többnyire zsúfolásig teli volt vendégekkel. A legkülönbébb formájú és méretű hajók kötöttek ki a hajóhídnál, amelyen a fogadó állt, emberek és állatok tolongtak belőlük kifelé. Az újonnan érkezettek többnyire betértek a fogadóba, hogy az utazás fáradalmait enyhítendő megigyanak egy, esetleg több korsó Treszka-féle méregerős sört, elrágcsáljanak egy szelet zablisztből készült süteményt, és meghallgassák a legfrissebb pletykákat. A Várban pedig, akinek csak akadt egy üres félórája és korgott a gyomra, rövidesen azon kapta magát, hogy ott trappol a jól ismert útvonalon, amely a Kikötőkapuhoz vezet, elhalad a folyóparton a Városi Szeméttelp mellett, majd rátér a pontonhídra, és már ott is van Kókény Treszka fogadjában.

Treszka a viláért sem mulasztotta volna el, hogy minden héten meglátogassa Sárát, és tájékoztassa mindenről, ami a Várban történt. Treszka szívből sajnálta barátnőjét: nem elég, hogy hét gyerekről kellett gondoskodnia, ráadásul ott volt neki Timót is, aki Treszka szerint soha két szalmaszálat sem tett keresztbe a ház körül. Igaz, a fogadósne történetei többnyire olyan emberekről szóltak, akiknek Sára még a nevét sem hallotta, és akikkel soha nem is fog találkozni,

de azért Sára mindig nagyon várta Treszka látogatását, és örült, hogy megtudhatja tőle, mi folyik a nagyvilágban. Ezúttal azonban Treszka egészen másfajta hírral rontott be Számosék szobájába: ez a hír nagyon különbözött a szokásos pletykáktól, és magát Sárát is érintette. És ami most először fordult elő: ezúttal Sára tudott valamit, amit Treszka nem.

A fogadósne beviharzott, és olyan gondosan csukta be maga mögött az ajtót, mint egy összeesküvő.

– Borzalmas hírem van! – suttogta.

Sára éppen azon igyekezett, hogy eltüntesse a reggeli maradványait Jenna képeről és a szoba különböző pontjairól, ahová a kicsi szétröppent, ráadásul az új farkaskutya-kölyök után is fel kellett takarítania, így nem igazán figyelt oda a barátnőjére.

– Szia, Treszka! – mondta szórakozottan. – Nézd csak, van itt egy tiszta szék! Gyere, ülj le! Kérsz egy teát?

– Igen, kösz szépen! Sára, hát nem hihetetlen?

– De hát miről beszélsz? – kérdezte Sára, aki mindössze arra számított, hogy Treszka valamelyik vendégének tűrhetetlen viselkedéséről fog hallani egy részletes beszámolót.

– A Királynő! A Királynő meghalt!

– Micsoda? – Sára döbbsen meredt a barátnőjére. Kiemelte Jennát a székéből, és átvitte a szoba legtávolabbi sarkába, ahol a kosara volt, és lefektette, hogy szundítson egyet. Sára úgy vélekedett, hogy a kisgyerekeket távol kell tartani mindenféle rossz hírtől.

– Meghalt! – ismételte Treszka boldogtalanul.

– Az nem lehet! – hebegte Sára. – Nem hiszem el! Egyszerűen csak gyöngélkedik, amióta megszületett a kisbabája. Azért nem láhattuk azóta!

– Legalábbis az örök ezt állítják, nem igaz? – sóhajtott Treszka.

– Hát igen – ismerte be Sára, és kitöltötte a teát. – Dehát végtére is ők a Királynő testőrsége, úgyhogy nekik tudniuk kell. Bár én egyszerűen nem értem, mi ütött a Királynőbe, hogy mostanában ezekkel a borzalmas alakokkal őrizteti magát.

Sára letette a teáscsészét Treszka elé az asztalra. Treszka az ajkához emelte.

– Kösz! Mmmm, de fincsi... Hát pontosan erről van szó! – lehalkította a hangját, és gyorsan körülnézett, mintha arra számítana, hogy egyszer csak előbújik egy őr valamelyik sarokból – bár igaz, ami igaz, a Számosék szobájában uralkodó szörnyű rendetlenségben talán még egy őr is el bírt volna rejtőzni úgy, hogy ne vegyék észre. – Vadállatok, csakugyan. És most megölték a Királynőt!

– Megölték? Hát a Királynőt megölték? – kiáltott fel Sára.

– Csss! Na, ide hallgass... – Treszka közelebb húzta a széket Sárahoz. – Az emberek azt beszélik, és én biztos forrásból tudom...

– Na, és ki az a biztos forrás? – kérdezte Sára gunyoros mosollyal.

– Hogy ki? Hát Madam Marcia! – Treszka diadalmas arcú hátradőlt a székén, és keresztbe fonta a karját a mellén. – Bizony ő, nem is akárki!

– Micsoda? Hogy lehet az, hogy a Fő-fő Varázsló csak úgy leállt veled csevegni? Netán beugrott hozzád egy teára?

– Hát majdnem. Ha nem is ő személyesen, de Suszter Ferke igen. Épp fönn járt a Varázslók Tornyában, felvitt egy pár

roppant különleges cipőt, amit Madam Marcia rendelt nála. Úgyhogy miután egy darabig azon nyavalygott, milyen szörnyű ízlése van a Fő-fő Varázslónak a cipők terén, és hogy ő mennyire utálja a kígyókat, végül kibökte, hogy véletlenül kihallgatta, mit mondott Marcia egy másik, Endor nevű varázslónak – az a kis köpcös lesz az, azt hiszem. Azt mondta neki, hogy a Királynőt lelőtték! Az egyik ór. A hivatásos Merénylőkik közül lehetett valamelyik.

Sára nem akart hinni a fülének.

– Mikor történt? – kérdezte alig hallhatóan.

– Hát ez a legborzalmasabb az egészben! – suttogta Treszka izgatottan. – Azt beszélük, aznap lőtték le, amikor megszületett a kisbabája. Ennek már hat teljes hónapja, és mi még egy szót sem hallottunk róla. Ez borzasztó... borzasztó! És a tetejében lelőtték Alther urat is. Ő is meghalt. Marcia az ő örökébe lépett...

– Alther meghalt? – dadogta Sára. – Ezt egyszerűen nem tudom elhinni! Mi azt hittük, csak nyugalomba vonult. Timót évekkel ezelőtt nála inaskodott. Nagyon kedves ember volt...

– Valóban? – kérdezte Treszka szórakozottan. Alig várta, hogy folytathassa a történetét. – És ez még nem minden! Ferke úgy vette ki a beszélgetésükből, hogy Marciának sikerült megmentenie a kis hercegnőt, és elrejtette valahol. Valamelyiküknek véletlenül kiszaladt a száján csevegés közben, hogy vajon mi lehet a Hercegnővel, hogy érezheti magát azon a bizonyos helyen. Persze, amikor észrevették, hogy Ferke ott álldogál, kezében a cipőkkel, rögtön elhallgattak. Ferke azt mondja, Marcia rém goromba volt hozzá. Utána egy kicsit furán érezte magát – azt mondja, a Fő-fő Varázsló

alighanem egy Felejtés-varázslatot küldött utána, de ő, amikor észrevette, hogy mozog a szája, gyorsan beugrott egy oszlop mögé, és így a varázslat csak félig találta el. De azért nagyon nyugtalan szegény, mert azt viszont egészen elfelejtette, vajon fizetett-e neki Marcia a cipőkért...

Kökény Treszka kis szünetet tartott, hogy levegőhöz jusson, és nagyot kortyolt a teájából.

– Szegény kis Hercegnő! Isten óvja szegény kicsikét! Kíváncsi lennék, hol lehet most! Biztos valami várbörtönben senyved. Szegénykémnek biztosan nincs olyan jó dolga, mint ennek a te kis angyalkádnak ott a sarokban! Hogy van a mi kis Jennánk?

– Ó, remekül! – felelte Sára, aki rendes körülmények között hosszasan ecsetelte volna Jenna náthájának és fogzásának minden részletét, és büszkén elújságolta volna, hogy a kicsi már felül, és képes saját maga megfogni a bögréjét. Csak-hogy ebben a pillanatban inkább szerette volna mindenáron elterelni barátnője figyelmét Jennáról. Sára az elmúlt hat hónapban máson se törte a fejét, csak azon, vajon kinek a gyermeke lehet a kislány valójában, és most már tudta.

– Szóval, Jenna – gondolta magában Sára –, Jenna nem lehet más, mint... ó igen, *a kis Hercegnő!*

Most az egyszer Sára alig várta, hogy Treszka búcsút vegyen tőle. Nézte, hogyan viharzik végig a folyosón, és amikor becsukta mögötte az ajtót, felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. Aztán odarohant Jenna kosarához. Felkapta a kislányt és a karjába szorította. A kicsike rámosolygott, és megpróbálta megkaparintani az asszony nyakában lógó talizmánt.

– Nahát, kis Hercegnő! – mormolta Sára. – Azt mindig is tudtam, hogy különleges kis jószág vagy, de azt nem gondoltam volna, hogy te vagy a mi Hercegnőnk!

A kisbaba ibolyakék szeme találkozott Sára tekintetével. Olyan ünnepélyes komolysággal nézett rá, mintha azt mondaná:

– Nohát, most már tudod!

Sára gyöngéden visszafektette Jennát a kosarába. Szédült, és reszketett a keze, amikor egy újabb csésze teát töltött magának. Alig tudta elhinni, amit hallott. A Királynő halott. Alther is halott. Az ő Jennájuk a trónörökös, a Vár jogos uralkodónője. A Hercegnő! Mi történik itt?

A délután hátralévő részét azzal töltötte, hogy mereven bámulta Jennát, Jenna hercegnőt, és azon tépelődött, mi lesz, ha valaki rájön, hol rejtőzik. Ez a Timót is mindig éppen akkor nincs itthon, amikor szükség lenne rá!

Timót elvitte egy napra halászni a fiait: nagyon kedvelte ezt az időtöltést.

A folyó kanyarulatában, nem messze a Toldaléktól, volt egy kis homokos partszakasz. Timót éppen arra tanígtatta Nickót és Jojót, a két legkisebb fiát, hogyan kell a befőttesüveget a horgászbót végéhez kötni, aztán belemeríteni a vízbe. Jojó máris fogott az üvegével három ebihalat, de Nicko örökösen elejtette a magáét, és kis híján pityeregni kezdett.

Felkapta Nickót, és odavitte Erikhez és Edihez, az öt éves ikerpárhoz, hogy megnézzék, mit csinálnak. Erik boldogan álmodozva lógatta a lábát a meleg, tiszta vízbe. Edi egy bottal próbált kipiszkálni valamit egy kő alól. Ahogy közelebb

hajoltak, látták, hogy egy hatalmas vízipók az. Nicko felvisített ijedtében, és még szorosabban karolta át apja nyakát.

Samu, aki már kis híján betöltötte a hetet, hatodik születésnapjára valódi horgászfelszerelést kapott, és már komoly horgásznak számított. Most is két ezüstös halacska hevert mellette egy kövön, és éppen arra készült, hogy újra kivesse a horgot, amikor Nicko felvisített.

– Vidd innen, apa! Eljieszti a halakat! – zsémbelődött.

Timót lábujjhegyen odébbment Nickóval, és leült legidősebb fia, Simon mellé. A fiú egyik kezében horgászbót tartott, a másikban könyvet. Simonnak feltett szándéka volt, hogy idővel ő lesz a Fő-fő Varázsló, és sorra olvasta apja régi varázskönyveit. Timót elmosolyodott, amikor látta, mi a címe annak a könyvnek, amelyet Simon elmerülten tanulmányozott: *A Jó Halbűvölő Kézikönyve*.

Azt remélte, idővel így vagy úgy, de mindegyik fia varázslással fog foglalkozni: ez már hagyománynak számított az ő családjukban. Nagynénje hírneves Fehér Boszorkány volt, apja és nagybátyja pedig Alakváltók. Az Alakváltók külön kasztot alkottak a varázslók között, és Timót őszintén remélte, hogy egyik fia sem adja a fejét erre a mesterségre. A sikeres Alakváltók ugyanis, ahogy öregedtek, egyre nyughatatlanabbak lettek: akadt köztük, aki egy-két percnél tovább nem is bírt megmaradni eredeti formájában. Timót apja végül eltűnt az erdőben: fává változott, de senki sem tudta, melyik fa az. Többek közt ezért is szeretett Timót át-sétálni az erdőn. Ha egy-egy különösen torzonborz küllemű fa mellett haladt el, oda-odavetett neki valamilyen megjegyzést, remélve, hogy talán az apja az.

Sára felmenői is boszorkánymesterek és varázslók voltak. Kislány korában Galennél, az erdei javasasszonynál tanult: Galen megtanította rá, miről lehet felismerni, és hogyan kell használni a gyógyfüveket. Ott élt vele az erdőben, és itt találkozott egy napon Timóttal. Timót ekkor is éppen az apját kereste. Elveszetten bolyongott, és lerítt róla a boldogtalanság, ezért Sára magával vitte Galenhez. Galen elmagyarázta Timótnak, hogy az apja Alakváltóként alighanem már sok-sok évvel korábban eldöntötte, hogy élete végén fáva akar változni, és ebben az alakjában bizonyára megtalálta a boldogságot. És Timót is, életében először, úgy érezte, megtalálta a boldogságot, ahogy ott ült Sára oldalán a javasasszony tűzhelye mellett.

Amikor Sára mindent tudott már a gyógynövényekről és a gyógyítás tudományát is elsajátította, meleg búcsút vett Galentől, és csatlakozott Timóthoz Toldalék-beli szobájában. És azóta is ott éltek, miközben mind több és több gyereknek kellett helyet szorítaniuk. Timót öröme felhagyott a varázslóinaskodással, és Közönséges Varázslóként kereste a kenyerét. Sára pedig többnyire gyógynövénytinktúrákat kevergetett a konyhaasztalnál, valahányszor akadt egy szabad perce – ami nem túl gyakran esett meg vele.

Aznap este, amikor Timót a fiaival felfelé igyekezett a folyóparttól a Toldalékhoz vezető lépcsőn, egy tetőtől talpig feketébe öltözött, óriási termetű őr állta el fenyegetően az útjukat: – Állj! – vakkantotta.

Nicko azonnal pityeregni kezdett. Timót megállt, és rászólt a fiúkra, hogy viselkedjenek nyugodtan.

– Az iratokat! – förmedt rá az őr. – Mutassa az iratait!

Timót rábámult: – Miféle iratokat? – kérdezte szelíden. Nem akart tengelyt akasztani az őrrel, mert szeretett volna hat fáradt kisfiával időben hazaérni vacsorára.

– A te irataidat, te csavargó varázslófajzat! A part tilos terület mindazok számára, akik nem rendelkeznek a megfelelő iratokkal! – vigyorgott gúnyosan az őr.

Timót szólni sem tudott a megdöbbenéstől. Ha nincsenek vele a fiúk, talán vitatkozni próbál, de már korábban észrevette, hogy az őrnél fegyver van.

– Sajnálom – mondta békítően. – Nem tudtam.

Az őr tetőtől talpig végigmérte őket, mintha azon töprengene, mihez kezdjen velük, de Timót szerencséjére mások is akadtak a közelben, akikre az őr véleménye szerint ráfért egy kis megfélemlítés.

– Takarodj innét a pereputtyoddal együtt, és meg ne lás-salak itt többet! – rivallt rájuk. – Tanuld meg, hol a helyed!

Timót, nyomában a döbbent és rémült kisfiúkkal, futva igyekezett felfelé a lépcsőn, hogy mielőbb visszajussanak a Toldalék biztonságos falai közé. Samu elejtette a halat, amit fogott, és zokogni kezdett.

– No, no! – nyugtatgatta Timót. – Nincs semmi baj!

Dehogyan nincsen, gondolta magában, nagyon is nagy baj van. Vajon mi folyik itt?

– Miért nevezett minket csavargó varázslófajzatnak, apa? – kérdezte Simon. – A Varázslók mindenkinél különbek, nem igaz?

– De igen – felelte az apja szórakozottan. – A legkülönbek!

Csak az a baj, gondolta, hogy ha az ember varázsló, azt

nem lehet eltitkolni. Mindjárt meglátni rajtunk, ugyanis vannak dolgok, amelyek a Varázslókra, és csakis őrájuk jellemzőek. Meglátszik rajtam, meglátszik Sárán, és a gyerekeken is, kivéve Nickót és Jojót. De amint Nicko és Jojó elkezdenek iskolába járni és Mágiát tanulni, őrajtuk is rögtön meglátszik majd. A Varázslógyerekek szeme, amint Mágiára kezdik oktatni őket, lassan, de biztosan zöldre változik. Ez is olyasmi volt, amire a Varázslók valaha büszkék voltak. Egészen mostanáig, amikor a dolog egyszerre veszélyessé vált.

Aznap este, amikor végre valamennyi gyerek elaludt, Sára és Timót még hosszan, késő éjszakáig beszélgettek. A Hercegnőjükéről beszélgettek, varázslógyermekeikről, és arról, hogy mi történik a Várban. Felvetették, nem lenne-e jobb, ha egy időre elrejtőznének a Marrami-lápon, vagy ha kimenekülnének az erdőbe, és Galen házában húznák meg magukat. Mire megvirradt, és végre aludni tértek, eldöntötték, hogy ezúttal is követik a Számosok jól bevált stratégiáját: meghúzzák magukat, igyekeznek átvészelni a rossz időket, és reménykednek benne, hogy a dolgok jobbra fordulnak.

És így is történt: az elkövetkező kilenc és fél esztendőben a Számos-család, amennyire lehet, elrejtőzött a világ szeme elől. Bezárták és elrekesztették az ajtajukat, csak a közvetlen szomszédaikkal érintkeztek, és azokkal, akikben feltétlenül megbízhattak, amikor pedig az iskolákban betiltották a Mágia oktatását, esténként odahaza tanígtatták a gyerekeiket varázslótudományra.

És így esett, hogy mire eltelt kilenc és fél év, valamennyi Számos-gyereknek átható tekintetű, zöld volt a szeme.

Mindnek, egy kivételével.

⇄ 3 ⇄ A LEGFŐBB ŐR

Hajnali hat óra volt, virradat előtti sötétség, kerekén tíz évvel azután, hogy Timót megtalálta azt a bizonyos rongycsomót a hóban.

A 223-as számú folyosó végén, a nagy, fekete ajtó mögött, amelyre a 16-os számot pecsételte a Számőrség, a Számos-család békésen szuszogott. Jenna kényelmesen összegömbölyödve aludt ágyládájának melegében – az ágyat Timót fabrikálta számára a folyóparton gyűjtött uszadékfából. Az ágyat ügyesen beleillesztették egy jókora gardróbba, amely egy tágas szobára nyílt – ami azt illeti, Számoséknak nem is volt több szobájuk, csak ez az egy.

Jenna szeretett a gardróbban aludni. Sára színes rongydarabokból varrt neki egy tarka függönyt, és ha a kislány összehúzta az ágy körül, a függöny távol tartotta tőle a hideget és lármás fivéreit. A legjobb pedig az volt, hogy éppen a párnája fölött egy kis ablak nyílt a falban, amely a folyóra nézett.

Néha, amikor nem tudott elaludni, órákon át bámult kifelé ezen a kis ablakon, figyelte, hogyan jönnek-mennek a hajók a Vár alatt a folyón, és olykor, felhőtlen éjszakákon szerette a csillagokat számolgatni, amíg csak el nem aludt.

A Számos-család többi tagja a nagyszobában lakott: itt főztek, itt tárgyalták meg a családi ügyeket, itt írták meg (amikor éppen megírták) a leckéjüket. A nagyszobában iszonyatos rendetlenség uralkodott. Zsúfolva volt azzal a töménytelen vicik-vacakkal, amit Sára és Timót húszéves együttélésük során összegyűjtöttek. Horgászbotok és harisnyák, papucsok és paplanok, edények és egérfogók, sálak és serpenyők hevertek szanaszéjjel, és mindenütt könyvek, könyvek, könyvek és megint csak könyvek!

Ha egy látogató – botor módon azt remélve, talál valahol egy szabad felületet, amelyre leülhet – körülpillantott Számosék szobájában, biztos lehetett benne, hogy ha létezett is valaha ilyen felület, azt már régen belepték a könyvek. Ahova nézett az ember, mindenütt könyveket látott: a roskadozó polcokon, ládákban, a plafonról lelógó bugyrokban, az asztal rövidebbik lába alatt, és ingatag, magas oszlopokba feltornyozva, amelyek minden pillanatban összeomlással fenyegettek. Voltak ott meséskönyvek, növényhatározók, szakácskönyvek, hajózási és halászati szakkönyvek, de mindenekelőtt varázskönyvek százai, amelyeket Timót a tiltó törvényekre fittyet hányva hazahozott az iskolából, amikor néhány évvel korábban betiltották a Mágia tanítását.

A szoba közepén jókora kandalló állt, amelyből magas kémény nyúlt a tető felé: a tűztérben az aznapi tűz hamuja már kihűlt, a kandalló körül pedig pokrócok és ágytakarók

zűrzaros kupacában ott aludt a hat Számos-fiú, meg egy nagy kutya.

Sára és Timót is mélyen aludtak. Ők egy parányi padlás-terbe menekültek a nagyszoba zűrzarából. A padlásteret Timót hozta létre néhány évvel korábban azzal az egyszerű módszerrel, hogy lyukat ütött a plafonba, miután Sára kijelentette, hogy nem bír többé a hat kamaszodó fiúval egy szobában aludni.

Ám a nagyszobában uralkodó káoszban maradt azért a rendnek és tisztaságnak egy kis szigete: egy hosszú, meglehetősen ingatag, ragyogóan tiszta fehér abrosszal letakart asztal. Az abrosszon kilenc tányér és bögre sorakozott, az asztalfőn pedig egy bogyókkal és örökzöldekkel díszített kisszék állt. Az asztalon pedig, a feldíszített székek szemközt, egy színes papírba gondosan becsomagolt, piros szalaggal átkötött csomag hevert, várva, hogy Jenna kibontsa: másnap volt a kislány tizedik születésnapja.

Mély csönd honolt a szobában: a Számos-család békésen aludt tovább. Hátravolt még néhány óra a sötétségből, mielőtt felvirradt a téli nap.

A Vár túloldalán azonban, az Örök Palotájában, senki nem aludt – se békésen, se nyugtalanul.

A Legfőbb Őrt álmából verték fel: az Éjszakai Ügyeletes segítségével gyorsan belebújt fekete, szőrmével szegett mellényébe és súlyos, fekete-arany köpenyébe, majd ráparancsolt az Éjszakai Ügyeletesre, hogy fűzze be a hímezett selyemcipőjét. Aztán gondosan a fejére illesztette a remekbe készült koronát. A parancsnokot soha nem látta senki

a korona nélkül. A koronán még mindig ott éktelenkedett az a horpadás, amely aznap támadt rajta, amikor leesett a Királynő fejről a kőpadlóra. Ferdén ült a parancsnok kissé csúcsos, kopasz koponyáján, az Éjszakai Ügyeletes azonban, aki még új ember volt a palotában, és nagyon félt, nem merte ezt megmondani neki.

A Legfőbb Őr fürge léptekkel megindult a folyosón a trónterem felé. Apró, patkányszerű ember volt, a szeme fakó, már-már színtelen, bonyolultan kunkorodó kecskeszakállának fésülgetésével pedig számtalan boldog órát töltött. Cse-nevész alakja szinte elveszett a bő köpenyben, amelyet sűrűn borítottak a katonai kitüntetések, és megjelenését enyhén komikussá tette a nőies korona, amely ferdén ült a feje búbján. De ha valaki látta volna aznap reggel, egészen biztosan nem neveti el magát, hanem inkább igyekszik visszahúzódní a félhomályba, és azért fohászkodik, hogy a Legfőbb Őr ne vegye észre. Aznap reggel a Legfőbb Őr egész megjelenéséből csak úgy áradt a fenyegetés.

A trónteremben az Éjszakai Ügyeletes segített a Legfőbb Őrnek elhelyezkedni a díszes trónszéken. A Legfőbb Őr türelmetlenül intett, hogy elmehet: a szolgálta hanyatt-homlok igyekezett kifelé a trónteremből, és boldog volt, hogy aznapra rövidesen lejár a szolgálata.

A tróntermet súlyosan megülte a fagyos, hajnali levegő. A Legfőbb Őr nyugodtan, mozdulatlanul ült a trónon, szapora lélegzete azonban, amely apró, fehér párafelhőkkel állt össze a hideg levegőben, elárulta izgatottságát.

Nem kellett sokáig várnia: kisvártatva magas, fiatal nő lépett a trónterembe. A nő, aki a Merénylők komor fekete

köponyegét és sötétvörös mellényét viselte, fűrgén a trón elé sietett, és ott olyan mélyen meghajolt, hogy köntösének hosszú, hasított ujja a földet söpörte.

– A Királynőivadékról van szó, uram! Megtalálták! – jelentette a Merénylő fojtott hangon.

A Legfőbb Őr felegyenesedett, és fakó szemét a Merénylőre szegezte.

– Biztos vagy benne, hogy ezúttal nem tévedsz? Mert azt nagyon nem ajánlom! – mondta fenyegetően.

– A kémünk, uram, már jó ideje gyanakszik egy bizonyos gyermekre. Úgy véli, nem abba a családba született, amelyben nevelkedik. Tegnap aztán a kémünk megtudta, hogy a gyermek éppen a megfelelő korban van.

– Pontosan mennyi idős?

– Ma tölti be a tizet, uram!

– Csakugyan? – A Legfőbb Őr hátradőlt, és eltöprengett azon, amit a Merénylőtől hallott.

– Van nálam egy arckép a gyermekről, uram. Azt mondják, nagyon hasonlít az anyjára, a néhai Királynőre. – Mellé-nye zsebéből a Merénylő kis darab papirost húzott elő. A papírra valaki egy fiatal lány arcképét vázolta fel ügyesen: a lánynak sötétkék szeme és hosszú fekete haja volt. A Legfőbb Őr a kezébe vette a rajzot. A Merénylő igazat mondott. A kislány csakugyan feltűnően hasonlított a néhai Királynőre. A Legfőbb Őr gyorsan elhatározásra jutott. Hangosan csettintett csontos ujjával.

A Merénylő közelebb hajolt.

– Uram?

– Ma éjjel. Éjfélkor. Elmész hozzájuk – hova is?

- A 16-os szobába, uram. A 223-as folyosón.
 - A család neve?
 - Számos, uram.
 - Vidd magaddal az ezüstpisztolyt! Hányan vannak?
 - Kilencen uram, ha a gyermekeket is beleszámítjuk.
 - És vigyél kilenc golyót, arra az esetre, ha nem menne simán a dolog. Legyen köztük egy ezüstpisztoly is. A gyermeknek. És hozd el ide hozzám! Biztos akarok lenni a dologban!
- A fiatal nő elsápadt. Tudta, hogy a Legfőbb Őr most próbára teszi – először és utoljára. A Merénylők nem szoktak kapni második esélyt.
- Igenis, uram! – Kurtán meghajolt. A keze reszketett, miközben távozott a trónteremből.

A trónterem egy csöndes sarkában Alther Mella szelleme óvatosan feltápáskodott a hideg kőpadról, amelyen addig üldögélt. Felsőhajtott, és kinyújtóztatta öreg kísértetlábait. Aztán maga köré tekerte színehagyott bíborköntösét, mély lélegzetet vett, és kísétált a trónterem vastag kőfalán keresztül.

Odakinn azon vette észre magát, hogy hatvan láb magasan lebeg a föld fölött a sötét, fagyos reggeli levegőben. Ahelyett, hogy méltóságteljesen tovalépkedett volna, ahogyan az ő korában egy Fő-fő Varázsló kísértetéhez illik, kitárta a karját, mint egy madár a szárnyát, és kecsesen körözni kezdett a szállongó hóesésben.

Amióta kísértet lett belőle, jóformán a repülés volt az egyetlen öröme. A repülés, jobban mondva a Szárnyrakelés Ősi Művészete is egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyek ezeknek a mai Fő-fő Varázslóknak már sehogyan sem

mentek. Még Marciától is, aki pedig borzasztóan szeretett volna repülni, mindössze annyi tellett, hogy egy pillanatig lebegett a levegőben, aztán tehetetlenül a földre pottyant. Valahol, valamikor nyoma veszett a titoknak. De a kísértetek természetesen mind tudnak repülni. Amióta kísértet lett belőle, Alther megszabadult korábbi, gyötrelmes tériszonyától, és sok izgalmas órát töltött azzal, hogy tökéletesítse a levegőben végrehajtott akrobatamutatványait. Ezen kívül azonban nemigen akadt a kísértetéletben semmi, amiben örömet lelte volna, azt pedig mindennél jobban utálta, ha kénytelen volt a trónteremben üldögelni – azon a helyen, ahol annak idején kísértetet csináltak belőle, és ahol következképp kísértetlétének első évét plusz egy napot el kellett töltenie. De nem volt más választása. Feltett szándéka volt, hogy az Örök minden tervét kikémleli, és ha lehet, Marciát is folyamatosan tájékoztatja róluk. Az ő segítségével Marciának mind ez idáig sikerült egy lépéssel előttük járnia, és gondoskodni Jenna biztonságáról. Egészen mostanáig.

A Királynő halála óta eltelt évek során a Legfőbb Őr egyre kétségbeesettebben igyekezett a Hercegnő nyomára akadni. Minden évben hosszú utazást kellett tennie Rosszföldre, amelytől már előre rettegett, hogy ott jelentést tegyen egy bizonyos DomDaniel nevű Feketemágusnak – egykori Fő-fő Varázslónak – arról, hogy halad a kutatás. DomDaniel bízta meg annak idején azt a Merénylőt, aki megölte a Királynőt, és ő juttatta hatalomra a Legfőbb Őrt és csatlósait is, hogy azok könnyebben átfésülhessék a Várat, és megtalálják a Hercegnőt. Mindaddig, amíg a Hercegnő odabenn volt, DomDaniel nem mert a Vár közelébe menni. A Legfőbb Őr

minden alkalommal égre-földre esküdözött, hogy ebben az évben biztosan sikerülni fog! Ebben az évben megszabadítja a Várat a királynőivadéktól, és átadja jogos urának, Dom-Danielnek.

Nem csoda hát, hogy abban a pillanatban, amikor Alther kilebegett a trónteremből, a Legfőbb Őr arca olyan széles mosolyra húzódott, hogy annak idején a mamája, ha látja, biztosan rászólt volna: „Ne vigyorgj már úgy, mint egy fakutya!” Végre, végre elvégezte a rábízott feladatot! Hát persze, gondolta, és a fakutyavigyor önelégült mosollyá alakult. Mindez az ő rendkívüli intelligenciájának és tehetségének köszönhető – ha nem ilyen zseniális, soha nem sikerül a nyomára bukkannia a lánynak! Csakhogy a Legfőbb Őr ebben tévedett: nem a saját zsenialitásának köszönhette, hogy sikerült megtalálnia a Hercegnőt, hanem a véletlen egy bizarr szeszélyének.

Amikor a Legfőbb Őr átvette az uralmat a Várban, első intézkedéseinek egyike az volt, hogy kitiltotta a nőket a Tárgyalóteremből. A női mosdót pedig, amelyre így többé nem volt szükség, kis tanácsteremmé alakították át. Az elmúlt, dermesztően hideg hónapban az Örök Gyűlése rákapott, hogy a hatalmas, barlangszerű Gyűlésterem helyett, ahová befütyült a jeges szél, valósággal jéggé dermesztve az Örök lábát, inkább az egykori női mosdóban gyűljön össze tanácskozni, ahol fafűtéses kandalló ontotta a meleget.

És így, anélkül, hogy ennek tudatában lettek volna, az Öröknek ez egyszer sikerült túljárniuk Alther Mella eszén. Alther ugyanis csak olyan helyeken kísérthetett, ahol életében is megfordult, márpedig annak idején Alther, mint jól

nevelt ifjú varázsló, soha be nem tette a lábát a női mosdóba. Mindössze annyit tehetett, hogy odakinn várakozott az ajtó előtt, ahogy azt életében is tette, amikor Csollán Aliz bírónőnek udvarolt.

És így történt, hogy néhány héttel korábban, egy különösen hideg délután vége felé, Alther tehetetlenül nézte, amint az Őrök Tanácsának tagjai beveszik magukat a női mosdóba. A vastag ajtó, amelyen még mindig ott virított fakult arany betűkkel a Hölgyek felirat, becsapódott mögöttük, és ő ottmaradt a folyosón, fülét az ajtóhoz szorítva, és remélve, hogy valamit sikerül elcsípnie abból, ami odabenn elhangzik. De akárhogy is hegyezte a fülét, nem sikerült kihallgatnia, mit határozott az Őrök Tanácsa. Így nem tudhatta, hogy úgy döntöttek, elküldik legjobb kémüket, egy Langa Linda nevű fiatal nőt, aki jól értett a gyógyfüvekhez és a gyógyításhoz, hogy vegyen ki egy szobát a 223-as folyosón. A 17-es szobát, Számosék közvetlen szomszédságában.

Így aztán sem Alther, sem Számosék nem sejtették, hogy új szomszédjuk kém. Méghozzá nem is akármilyen!

Most hát Alther Mella ott repült a hóesésben, és azon töprengett, hogyan menthetné meg a Hercegnőt. Közben észre se vette, hogy két csaknem hibátlan dupla hurkot írt le, mielőtt a szélfúttá hópelyheken át sebesen lesiklott a Varázslók Tornyának csúcsán csillámló arany piramisig.

Alther kecsesen, lábbal előre ért földet. Egy pillanatig ott állt lábujjhegyen a piramis csúcsán egyensúlyozva. Aztán a feje fölé emelte a karját, és forogni kezdett a tengelye körül, egyre gyorsabban és gyorsabban, míg lassan süllyedni nem

kezdett a tetőn keresztül az alatta elhelyezkedő toronyszobába. Sajnos rosszul számította ki, hol fog landolni, és keresztülzuhant Dicsfalvi Marcia mennyezetes ágynak baldachinján.

Marcia rémülten felült. Alther ott feküdt szétvetett tagokkal a párnáján, és zavart képet vágott.

– Sajnálom, Marcia! Rém lovagiatlan dolog volt tőlem! De legalább nem hajcsavarókkal a fejedem leptelek meg...

– Kösz szépen, Alther, de az én hajam természetből fogva göndör! – közölte Marcia ingerülten. – Megvárhattad volna, amíg felkelek.

A kísértet elkomolyodott, és kissé áttetszőbbé vált a szokásosnál.

– Sajnálom, Marcia – mondta nehéz sóhajjal –, de attól tartok, ez a dolog nem várhat addig!

DICSFALVI MARCIA

Dicsfalvi Marcia kiviharzott toronybeli hálósobájából, amelyhez egy öltözőszoba is csatlakozott, feltepte a folyosóra vezető súlyos, bíborszínű ajtót, és megnézte magát az állítható tükörben.

– Mínusz 8,3 százalék! – utasította a tükröt, amely kissé ideges természetű volt, és minden reggel rettegve várta azt a pillanatot, amikor Marcia ajtaja felpattan. Az évek során a tükör annyira kitapasztalta gazdája szokásait, hogy már abból is meg tudta mondani, milyen hangulatban van, ahogyan közeledő léptei kopogtak a padlódeszkán. Az, amit ma reggel hallott, nyugtalanította. Enyhén szólva. Vigyázzba vágta magát, és borzasztóan igyekezett, hogy úrnőjének kedvére tegyen, olyannyira, hogy Marciát tévedésből 83 százalékkal mutatta soványabbnak a valóságosnál. A Fő-fő Varázsló úgy festett a tükörben, mint egy mérges, bíborszínű botsáska.

– Idióta! – fakadt ki Marcia.

A tükör újra számolni kezdett. Pedig nagyon utálta százelekszámítással kezdeni a napot, és biztos volt benne, Marcia csak azért mondott ilyen lehetetlen számot, hogy még jobban megnehezítse a dolgát. Ugyan, miért ne lehetne a Fő-fő Varázsló valamilyen szép kerek számmal, mondjuk 5 százalékkal soványabb? Vagy éppenséggel 10 százalékkal? A tükörnek a 10 volt a kedvenc százaléka: ezt legalább könnyedén ki tudta számítani.

Marcia rámosolygott a tükörképére. Tetszett magának.

A téli fő-fő varázslói egyenruháját viselte, és remekül festett benne. Bíborszínű, duplaselyem köpönyege a létező legpuhább, indigókék angóra szőrmével volt bélelve. A köpönyeg kecsesen hullott alá válláról, és engedelmesen simult csúcsos lábfejehez. Marcianak azért volt csúcsos a lábfeje, mert imádta a csúcsos cipőket, olyannyira, hogy kizárólag ilyeneket csináltatott magának. A cipők kígyóbőrből, egy vörös pítont levedlett bőréből készültek – a cipőbolt hátsó udvarában mindig tartottak pítont, egyenesen erre a célra. Suszter Ferke, a cipész, gyűlölte a kígyókat, és meg volt győződve róla, hogy Marcia szántsándékkal rendel magának éppen kígyóbőr cipőt. És még az is lehetséges, hogy a cipésznek ebben igaza volt. Marcia bíborszínű kígyóbőr cipői csak úgy csillogtak a tükörből visszaverődő fényben, a fő-fő varázslói egyenruha arannyal és platínával kivert öve pedig lenyűgözően villogott. Nyaka körül az Akhu-amulettet viselte, a fő-fő varázslói hatalom jelképét és forrását.

Marcia elégedett volt. Tudta, hogy ma lenyűgözően kell festenie. Lenyűgözően és kicsit félelmetesen. Sőt, nem is csak kicsit, ha a helyzet úgy kívánná. Marcia mindenesetre remélte, hogy erre nem lesz szükség.

Nem volt egészen biztos benne, tud-e félelmetes lenni. Megpróbálkozott néhány rémisztő arckifejezéssel a tükör előtt – amely csendesen borzongott magában –, de egyiket sem érezte igazán hatásosnak. Nem is sejtette, hogy az emberek többsége anélkül is éppen elég félelmetesnek találja őt, hogy erre különösebben törekednie kellene, sőt, sokan úgy gondolják, született tehetség ezen a téren.

Csettintett az ujjával.

– Hátulról! – förmedt a tükörre.

A tükör megmutatta hátulról.

– Oldalról!

A tükör megmutatta előbb jobbról, aztán balról.

És már ott sem volt! Lerohant a lépcsőn, kettesével szedve a lépcsőfokokat, átvágott a konyhán, halálos rémületbe ejtve a tűzhelyet, amely meghallotta közeledő lépteit, és kétségbeesetten próbálta begyújtani magát, mielőtt úrnője belép az ajtón.

De nem sikerült neki, és a Fő-fő Varázsló a reggeli alatt mindvégig harapós kedvében volt.

Marcia otthagytta a reggeli edényt, hogy mossa el magát, és kiviharzott a bíborszínű ajtón keresztül, amely a lakosztályába vezetett. Az ajtó tiszteletteljes, halk kattanással zárult be mögötte, Marcia pedig az ezüst csigalépcső tetejére szökkent.

– Lefelé! – rivallt rá a lépcsőre. Az pedig forogni kezdett, mint egy óriási dugóhúzó, vitte őt lassan lefelé a magas torony aljára: emeletek véget nem érő sora mellett haladtak el, és különféle ajtók mellett, amelyek Varázslók elképesztően változatos gyülekezetének szobáiba vezettek. Némelyik ajtó mögött varázsigét mormoltak, mások mögött átkokat kántáltak,

megint mások mögül a reggeliző asztal mellett üldögélő varázslók szokásos csevegését lehetett hallani. A pirítós, sült szalonna és zabkása szagába most a torony halljából felhőző tömjénillat keveredett, és a lépcső fokozatosan felhagyott a forgással. Marcia lelépett a földre: kissé émelygett, és alig várta, hogy friss levegőt szívhasson. Fürgén megindult a hallon át a súlyos, tömör ezüstajtó felé, amely a Varázslók Tornyának bejáratát őrizte. Kimondta a jelszót, mire az ajtó hangtalanul kinyílt előtte, és a következő pillanatban már ki is lépett az ezüst boltív alól a havas téli reggel dermesztő hidegébe.

Óvatosan lépkedve vékony, hegyes orrú cipőjében, leereszkedett a meredek lépcsőn, és éppen rajtakapta az őrszemet, amint unalmában hógolyókkal bombáz egy kóbor macskát. Az egyik hógolyó halk puffanással Marcia bíbor selyemköpenyén landolt.

– Ezt meg ne lássam még egyszer! – förmedt rá az őrszemre, miközben leverte köpenyéről a havat.

Az őrszem összerezsent, és vigyázzba vágta magát. Látszott, hogy meg van rémülve. Marcia rámeredt az elszontyolodott fiúra. A gyerek az őrszemek ünnepi egyenruháját viselte, ezt a vékony pamutból készült, meglehetősen nevetséges öltözetet. A fehér és vörös csíkos ing ujját bíborszín fodrok szegélyezték. A fiú fején széles karimájú, nagy sárga kalap ült, ezenkívül fehér harisnyát és élénksárga csizmát viselt, csupasz bal kezében pedig, amely kék volt a hidegtől, súlyos lándzsát szorongatott.

Annak idején, amikor az első őrszemek megjelentek a Varázslók Tornyában, Marciának sehogyan sem volt ínyére a dolog. Meg is mondta a Legfőbb Őrnek: semmi értelme

kapuőrt állítani a toronyhoz, a varázslók, köszönik szépen, tudnak vigyázni magukra. De a Legfőbb Őr csak önelégülten mosolygott, és kerek-perec közölte vele, hogy márpedig az őrszemek maradnak, a varázslók biztonsága érdekében. Marcia gyanította, hogy a Legfőbb Őr nemcsak azért állított őrszemeket a torony elé, mert a varázslók jövés-menését akarta megfigyeltetni, hanem azért is, hogy nevetségessé tegye őket.

Marcia alaposabban szemügyre vette a hógolyó-hajigálót. A kalapja jóval nagyobb volt a kelleténél: lecsúszott a homlokára, aztán megakadt a fülén, amely szerencsére éppen a kellő mértékben állt el ahhoz, hogy a kalapot megtartsa, s így az nem csúszott le a szemére. A kalap karimájának árnyéka beteges, sárgás színűre festette a fiú keskeny, hegyes arcát. Mélyen ülő, szürke szeme rémülten meredt a kalap árnyékából Marciára: a fiú csak most döbbsen rá, hogy a hógolyójával a Fő-fő Varázslót sikerült eltalálnia.

Ez a fiú nagyon kicsi még ahhoz, hogy katona legyen, gondolta Marcia.

– Mondd csak, hány éves vagy? – kérdezte szigorúan.

Az őrszem elpirult. Eddig a Marciához hasonló, magas rangú személyek közül még a létezését sem vette tudomásul senki, nemhogy még meg is szólította volna.

– T-t-tíz, asszonyom!

– Akkor miért nem vagy az iskolában? – kérdezte vádlón Marcia.

Az őrszem arca felragyogott a büszkeségtől.

– Nekem nem kell iskolába járnom, asszonyom! Én a Fialatok Hadseregének a katonája vagyok! Mi vagyunk a Jelen Büszkesége, a Holnap Harcosai!

– Nem fázol? – kérdezte Marcia váratlanul.

– Nem, asszonyom... Minket megtanítanak rá, hogy ne érezzük a hideget...

De azért a fiú ajka kék volt a hidegtől, és szemmel láthatólag vacogott, mialatt beszélt.

– Aha... – Marcia határozott léptekkel nekivágott a hóesésnek, faképnél hagyva a fiút, akinek még további négy órát kellett őrségben ácsorognia.

Marcia sietősen átvágott a Varázslók Tornya előtt elterülő tágas térségen, majd kisurrant egy oldalajtón, amely egy elhagyatott, hóval borított ösvényre nyílt.

Kereken tíz esztendeje, hogy Fő-fő Varázsló lett, és most, mialatt úti célja felé igyekezett, gondolatai a múlton jártak. Jól emlékezett azokra az időkre, amikor még csak szegény kis Reménybeli volt, mindent elolvasott a Mágiáról, ami csak a keze ügyébe került, és abban a ritka szerencsében reménykedett, hogy a Fő-fő Varázsló, Alther Mella maga mellé veszi Varázslóinasnak. Milyen boldog évek is voltak azok! Egy kis szobában lakott a Toldalékban, más Reménybeliek társaságában, akiknek legtöbbször azonban rövidesen úgy döntött, beéri azzal, hogy egy Közönséges Varázsló mellett inaskodjék. Nem így Marcia. Ő pontosan tudta, hogy mit akar: a legtöbbet. És mégis, alig akart hinni a fülének, amikor megtudta, van rá remény, hogy Alther maga mellé veszi Varázslóinasnak. Ez még nem jelentette szükségképpen azt, hogy idővel belőle is Fő-fő Varázsló lesz, de mindenesetre egy lépéssel közelebb jutott az álma megvalósulásához. Így hát az elkövetkező hét évet plusz

egy napot a Varázslók Tornyában töltötte, mint Alther Varázslóinasa.

Elmosolyodott, amikor arra gondolt, milyen csodálatos Varázsló volt Alther. A magyarázatai mulatságosak voltak, sose szidta össze, ha elrontott egy-egy varázsigét, és mindig megneveztette egy-egy új tréfával. Ugyanakkor hihetetlenül hatalmas Varázsló volt. Mindaddig, amíg nem lett ő maga is Fő-fő Varázsló, Marcia nem is sejtette, milyen nagyszerű Varázsló volt Alther. Igen, és nagyszerű ember. Az arcáról hirtelen lehervadt a mosoly, amikor eszébe jutott, hogyan került tanítómestere helyére, és emlékezetébe idézte Alther életének utolsó napját, azt a napot, amelyet az Őrök csak úgy emlegettek: a Legelső Nap.

Gondolataiba merülve lépkedett felfelé azon a keskeny lépcsőn, amely a várfal tövében húzódó széles, fedett párkányhoz vezetett. Ez volt a legrövidebb útvonal a Keleti Városrészbe, ahogy mostanában a Toldalékot nevezték – mert hogy Marcia oda igyekezett. A párkány ugyan a Fegyveres Őrjárat számára volt fönntartva, de biztos volt benne, hogy a Fő-fő Varázslót még manapság sem meri feltartóztatni senki. Esze ágában sem volt hát végigosonni a számtalan szűk és többnyire zsúfolt sikátoron, ahogy néhány évvel korábban tette volna. Ehelyett végigsietett a párkányon, míg úgy egy fél óra múlva meg nem pillantott egy ismerős ajtót.

Mély lélegzetet vett. Ez az, gondolta magában.

Elindult a párkányról lefelé vezető lépcsőn, és kisvártatva ott állt szemtől szembe az ajtóval. Éppen meg akarta érinteni, hogy belökje, amikor az ajtó, megrémülve Marcia láttán, magától feltárult. Marcia villámgyorsan beszökkent,

majd a túloldalon leugrott a meglehetősen csúszós és nedves falról. Az ajtó becsapódott mögötte. Marcia visszafojtotta a lélegzetét. Az átjáró sötét volt, nyirkos, és kelkáposztától, macskahúgtól és szeméttől bűzlött. Minden egészen más volt, mint ahogy Marcia emlékezett rá. Amikor még ő is a Toldalékban élt, itt meleg volt és világos, a falra egymástól kis távolságra nádfáklyákat erősítettek, és büszke lakóik minden nap tisztára söpörték a folyosókat.

Remélem, tudom még az utat Számos Sára és Timót szobájához, gondolta. Varázslóinas korában gyakran surrant el sietősen az ajtajuk előtt, remélve, hogy Számos Timót nem veszi észre, és nem hívja be. Leginkább a zajra emlékezett Számosék lakásából, no meg arra, ahogy az a töménytelen kisfiú ordibál, ugrándozik, verekszik, szóval azt teszi, amit a kisfiúk tenni szoktak – bár Marcia nem volt egészen biztos benne, mit is szoktak a kisfiúk csinálni: ha csak tehette, nagy ívben elkerülte a gyerekeket.

Erős nyugtalanság gyötörte, ahogy végigment a sötét és komor folyosókon. Azon töprengett, vajon hogyan alakul majd ez a találkozás Timóttal, akit több mint tíz éve nem látott. Rettegett tőle, hogyan fogadják majd a hírt, amelyet közölnie kell velük, és még abban sem volt biztos, vajon hinni fognak-e neki. Timót csökönyös, önfejű Varázsló volt, és Marcia tudta, hogy nem kedveli őt túlságosan. Ilyen gondolatok kavargtak a fejében, miközben céltudatosan haladt előre a folyosókon, és nem ügyelt semmi másra.

Ha figyelt volna rá, mi történik körülötte, igencsak elcsodálkozna, ha látja, hogyan viselkednek az emberek, amikor őt észreveszik. Reggel nyolc óra volt, és „csúcsforgalom”,

ahogyan Timót nevezte volna. Sápadt emberek százai igyekeztek munkába, szemük álmosan hunyorgott a félhomályban, vedlett, ócska ruháikat szorosan összehúzták magukon, hogy védekezzenek a nyirkos kőfalakból áradó, dermesztő hideg ellen. A Toldalék lakói közül, aki csak tehetett, őrizkedett attól, hogy csúcsforgalom idején kilépjen a szobájából. A tömeg elsodorta az embert, gyakran messze túl azon a sarkon, ahol be kellett volna fordulnia, így nem maradt más hátra, meg kellett próbálnia átfurakodni az embersűrűn, majd csatlakoznia az ellenkező irányba áramló tömeghez. Csúcsforgalom idején mindegyre panaszos kiáltások hasítottak a levegőbe:

- Kérem, kérem, hadd forduljak itt be!
- Ne tolakodjon, jó?
- Ez az a sarok! Itt kellene befordulnom!

De amint Marcia megjelent, a csúcsforgalom hipp-hopp megszűnt! És ehhez nem is kellett varázslathoz folyamodnia: a Fő-fő Varázsló puszta látványa is elég volt ahhoz, hogy az embereknek földbe gyökerezzen a lábuk. A Keleti Városrész lakóinak többsége még soha életében nem látta a Fő-fő Varázslót. Vagy ha mégis, akkor legfeljebb olyankor, amikor kirándultak egy napra a Varázslók Tornyának Turistaközpontjába, ahol aztán egész nap ott ődöngtek az udvaron, abban a reményben, hogy szerencsés esetben vethetnek rá egy pillantást. Most, hogy itt látták sétálgatni a Keleti Városrész nyirkos folyosóin, nem akartak hinni a szemüknek.

Marcia láttán a járókelőknek tátva maradt a szájuk, és rémülten hátrálni kezdtek, igyekeztek beleolvadni a kapualjak félhomályába, vagy elosonni egy mellékutcában, miközben

saját erőtlén varázsigéiket mormolták. Néhányan azonban kővé meredve álltak, és moccanni sem bírtak, akár a nyulak, ha erős fény sugara esik rájuk. Úgy bámultak rá, mintha egy másik bolygóról csöppent volna oda, amiben volt is némi igazság, ha meggondoljuk, mekkora különbség volt az ő életük és Marciáé között.

Marcia azonban mindebből semmit sem vett észre. Az a tíz év, amelyet Fő-fő Varázslóként a Varázslók Tornyában töltött, elszigetelte a valóságos élettől, és bármennyire is megdöbbsentette a dolog, amikor első ízben történt, most már jóformán észre se vette, hogy az emberek utat engednek neki, mint ahogy a mély meghajlásokat és az útját kísérő, tiszteletteljes suttoagást sem.

Letért a főútról, és sietős léptekkel befordult a Számosék lakásához vezető szűk folyosóra. Már egy ideje feltűnt neki, hogy a folyosók régi, meglehetősen ötletszerű elnevezését – a Szeles Sarkot, a Fejjel-Lefele Ösvényt és társaikat – számok váltották fel.

Számosék címe például valaha így hangzott: Toldalék, Oda-Vissza Sor, Nagy Piros Ajtó.

Most pedig így: Keleti Városrész, 223-as folyosó, 16-os szoba. Marciának nem esett nehezére eldönteni, melyik tesz neki jobban a kettő közül.

Odaért Számosék ajtaja elé, amelyet néhány nappal korábban a Színellenőrző Őrjárat szabályos feketére mázolt. Az ajtó mögül zűrzavaros lárma szűrődött ki: a Számos-család éppen reggelizett. Marcia néhányszor hosszan, mélyet lélegzett.

Hiába, a dolgot nem halogathatja tovább...

LÁTOGATÓBAN SZÁMOSÉKNÁL

Nyílj ki! – *parancsolt rá* Marcia Számosék fekete ajtajára. Csakhogy az ajtó, lévén Számos Timót tulajdona, semmi ilyesmit nem tett. Mi több, Marcia látni vélte, amint megfeszíti a sarokvasait, és még jobban összeszorítja a zárját. Mit olt mit tenni, Madam Dicsfalvi Marcia, Fő-fő Varázsló kénytelen volt teljes erővel dörömbölni az ajtón, mint más közönséges halandó. De hiába: senki nem jött, hogy kinyissa. Újra megpróbálta: most már két ököllel verte a bejáratot, de még mindig nem jött senki. Már éppen azon volt, hogy jó nagyot rúg az ajtóba (úgy kell neki!), amikor az mégiscsak kitárult, és ő szemtől szembe találta magát Számos Timóttal.

– Igen? – vetette oda Timót, mintha Marcia valami okvetetlenkedő ügynök lett volna, aki azért zörgetett be, hogy megpróbáljon eladni neki valamit.

Egy kurta pillanatig Marcia szóhoz sem bírt jutni. Timót válla fölött belátott a szobába, amely úgy festett, mintha a közelmúltban bombatalálat érte volna, utána pedig, ki tudja, miért, rengeteg kislány tereltek volna össze benne. A fiúk

valamennyien egy alacsony, sötét hajú kislány körül tolongtak, aki egy meglepően tiszta fehér abrosszal leterített asztalnál ült. A kislány egy színes papírba burkolt, piros szalaggal átkötött kis csomagot tartott a kezében, és nevetve lökdöste odébb a fiúkat, akik úgy tettek, mintha megpróbálnák elvenni tőle. De aztán a kislány pillantása az ajtó felé fordult, majd a fiúk is egymás után követték a példáját: egyszerre furcsa csend borult a szobára.

– Jó reggelt, Számos Timót! – szólalt meg végül Marcia, talán egy kissé túlságosan is leereszkedően. – És neked is jó reggelt, Számos Sára! És, khm, természetesen jó reggelt kívánok az összes kis Számosnak is!

A kis Számosok, akiknek többsége már egyáltalán nem volt kicsi, egy szót sem szóltak. De a hat ragyogóan zöld szempár és az egyetlen ibolyakék olyan áthatóan meredt Dicsfalvi Marciára, hogy az kezdett kissé zavarba jönni. Talán bizony kormos az orra hegye? Vagy nevetséges módon kiáll egy fürt a hajából? Netán spenót ragadt a foga közé?

De hiszen nem is spenótot reggeliztem, emlékeztette magát. Gyerünk, fogj már hozzá! – biztatta önmagát. – Te vagy itt a rangidős! – Timóthoz fordult, aki úgy nézett rá, mint aki jobb szeretné, ha már nem volna ott.

– Azt mondtam, jó reggelt, Számos Timót! – reccsent rá a varázslóra ingerülten.

– Csakugyan, Marcia, ezt mondtad – hagyta helyben Timót.
– Na és, minek köszönhetjük ezt a látogatást annyi év után?

Marcia nem sokat köntörfalazott.

– A Hercegnőért jöttem! – mondta.

– Hogy kicsodaért? – kérdezte Timót.

– Pontosan tudod, hogy kicsodáért! – fakadt ki Marcia, akit amúgy is mindig bosszantott, ha valaki öneki tett fel kérdéseket – hát még, ha ez a valaki Számos Timót volt...

– Nincs itt semmiféle Hercegnő, Marcia! – felelte lassan Timót. – Azt hinné az ember, ez első pillantásra is teljesen nyilvánvaló!

A Fő-fő Varázsló körülpillantott. Szent igaz, Timóték szobája láttán az ember mindenre inkább számított volna, mint arra, hogy ott hercegnőkkel fog találkozni. Ami azt illeti, Marcia soha életében nem látott még ekkora rendetlenséget.

És a káosz kellős közepén, a vidáman ropogó tűz mellett ott állt Sára. Éppen zabkását főzött – ez lett volna a születésnapi reggeli –, amikor Marcia benyomult az otthonába és az életébe. Most ott állt, kővé dermedve, kezében a zabkásás serpenyővel, és Marciára meredt. Volt valami a pillantásában, ami elárulta Marciának, hogy az asszony tudja, mi következik. Hát ez nem lesz könnyű, gondolta. Úgy döntött hát, felhagy a kemény módszerrel, és másként fog a dologhoz.

– Nem ülhetnek le egy percre, Timót... Sára? – kérdezte.

Sára bólintott, Timót zord képet vágott. Egyikük sem szólt egy szót sem.

Timót a feleségére pillantott. Az asszony leereszkedett egy székre: sápadt volt, és reszketett a keze. A kis ünnepeltet az ölébe vonta, és görcsösen magához szorította. Bárcsak Marcia elmenne, és békében hagyna minket, kívánta Timót teljes szívéből, de tudta, hogy nincs más választásuk: végig kell hallgatniuk a Fő-fő Varázsló mondandóját. Timót mélyet sóhajtott.

– Nicko, hozzál a hölgynek egy széket! – szólt rá a fiára.

– Köszönöm, Nicko! – mondta Marcia, és óvatosan leereszkedett a székre, amelyet Timót saját kezűleg barkácsolt. A borzas hajú Nicko csibészes mosolyt villantott Marciára, aztán visszatért fivérei közé, akik védelmezően csoportosultak Sára körül.

Marcia fürkészőn nézte őket: megdöbbenve látta, mennyire hasonlít egymásra a Számos-család valamennyi tagja. Mindnyájuknak, még Sárának és Timótnak is egyforma, göndör szalmaszín haja volt, és természetesen átható, zöld varázslószemük. És a nagy csomó Számos közepén ott ült egy egyenes szálú fekete hajú, ibolyaszín szemű kislány: a Hercegnő. Marcia magában felnyögött. Az ő szemében minden csecsemő egyforma volt, és meg sem fordult a fejében, hogy ha a Hercegnő felnőtt, egy csöppet sem fog hasonlítani a Számos-család többi tagjára. Így aztán nem csoda, ha a kémnek gyanús lett a dolog...

Timót letelepedett egy felfordított ládára.

– Tehát miről van szó, Marcia? – kérdezte.

A Fő-fő Varázslónak kiszáradt a szája.

– Kaphatnék egy pohár vizet? – kérdezte.

Jenna lemászott Sára öléből, és odament Marciához, kezében egy ütött-kopott, fából faragott csészével, amelynek peremébe körös-körül fognyomok mélyedtek.

– Tessék, itt az én vizem! Szívesen neked adom! – mondta, és csodálattal bámult Marciára. Jenna még soha életében nem találkozott senkivel, akinek ennyire bíbor, ennyire csillogó, ennyire tiszta és szemmel láthatólag ennyire méregdrága lett volna az öltözeke, olyanul meg végképp nem, aki ennyire hegyes orrú cipőt viselt volna.

Marcia kétkedő pillantást vetett a csészére, de aztán eszébe jutott, kitől kapta.

– Köszönöm, Hercegnő! – mondta. – Khm... szólíthatlak Jennának?

Jenna nem felelt. Elmerülten bámulta Marcia bíbor cipőjét.

– Felelj szépen Madam Marciának, kis szívem! – figyelmeztette Sára.

– Természetesen, Madam Marcia! – felelte Jenna csodálkozva, de udvariasan.

– Köszönöm, Jenna. Örülök, hogy olyan hosszú idő után újra találkoztunk. És kérek, szólíts egyszerűen Marciának! – mondta a Fő-fő Varázsló, aki képtelen volt kivenni a fejéből a gondolatot, mennyire hasonlít Jenna az édesanyjára.

A kislány visszasomfordált Sára mellé, és Marcia hőiesen ivott egy kortyot az összerágcsált csészeéből.

– No, ki vele! – fordult a Fő-fő Varázslóhoz Timót felfordított láda-trónján kuporogva. – Mi történik itt? Mint rendesen, most is mi tudjuk meg utoljára a híreket itt a Toldalékban.

– Timót, te és Sára ugye tudjátok, hogy... khm... kicsoda Jenna? – kérdezte akadozva Marcia.

– Már hogyan tudnánk, hogy kicsoda! A lányunk, természetesen! – felelte Timót csökönyösen.

– De te azért sejtetted, igaz? – kérdezte Marcia, Sárára pillantva.

– Igen – felelte Sára csöndesen.

– Vagyis te meg fogod érteni, miről beszélek, ha azt mondom, itt többé nincs biztonságban. El kell vinnem innét. Most rögtön! – mondta Marcia nyomatékosan.

– Nem! – bömbölte Jenna. – Nem megyek sehová!

Belefúrta magát Sára ölébe, az asszony pedig erősen magához szorította.

Timót dühbe gurult.

– Csak azért, mert te vagy a Fő-fő Varázsló, Marcia, ne képzeld, hogy egyszerűen csak besétálhatsz ide, feldúlhatod az életünket, aztán odébbállhatsz, mintha mi sem történt volna. Szó sem lehet róla, hogy Jennát magaddal vidd! Ő a mi gyerekünk! Az egyetlen lányunk! Itt minálunk teljes biztonságban van, és itt is fog maradni!

– Nem, Timót – sóhajtott fel Marcia –, nincs nálatok teljes biztonságban! Már nincs. Valaki felfedezte. Egy kém lakik a közvetlen szomszédságokban. Langa Linda.

– Linda? – dadogta döbbenten Sára. – Linda kém? Ezt egyszerűen nem hiszem el!

– Arról a rémes pletykafészekről beszélsz, aki örökké itt rontja a levegőt, pirulákról meg bájitalokra fecseg, és minduntalan le akarja rajzolni a gyerekeket? – tört ki Timót.

– Timót! – intette Sára. – Ne beszélj ilyen durván!

– Még sokkal durvább leszek hozzá, ha kiderül, hogy csakugyan kém! – dühöngött a férje.

– Langa Linda kém – szólt közbe Marcia –, efelől nincsen semmi kétség. És gondolom, azoknak a rajzoknak, amelyeket a gyerekekről készített, a Legfőbb Őr igencsak jó hasznát vette...

Timót felnyögött. Marcia pedig tovább ütötte a vasat.

– Nézd, Timót, én csak a legjobbat akarom Jennának! Bíznod kell bennem!

Timót felhorkant.

– Elárulnád, miért kellene megbíznunk benned?

– Azért, mert annak idején én is megbíztam benned! Rád bíztam a Hercegnőt – felelte Marcia. – Ezért most neked is meg kell bíznod bennem! Nem ismétlődhet meg az, ami tíz éve történt!

– Elfelejtetd, hogy nekünk fogalmunk sincs róla, mi történt tíz évvel ezelőtt! – vágott vissza Timót maró gúnnyal. – Soha senki nem vette a fáradságot, hogy elmondja nekünk!

Marcia felsóhajtott.

– Hogy mondhattam volna el nektek? És különben is, a Hercegnő, akarom mondani, Jenna szempontjából is jobb volt így, hogy nem tudtok semmit.

A Hercegnő szó hallatán Jenna kérdően Sárára nézett.

– Madam Marcia egyszer már az előbb is hercegnőnek nevezett – suttogta. – Tényleg hercegnő vagyok?

– Igen, kis szívem! – felelte suttogva Sára, aztán a Fő-fő Varázslóhoz fordult. – Azt hiszem, valamennyiünknek jogunk van tudni, mi történt tíz évvel ezelőtt! – mondta, és keményen Marcia szeme közé nézett.

Marcia az órájára pillantott. Nem volt vesztegetni való idő. Mély lélegzetet vett.

– Tíz évvel ezelőtt – kezdte –, éppen sikeresen letettem az utolsó vizsgámat, és átszaladtam Altherhez, hogy köszönetet mondjak neki. Nem sokkal azután, hogy odaértem, egy hírnök száguldott be, és közölte, hogy a Királynőnek kislánya született. Mindnyájan rettentően örültünk, mert ez azt jelentette, hogy a Vár trónjának végre van örököse.

– A küldönc azért jött, hogy a palotába hívja Althert: neki kellett elvégeznie a kis Hercegnő születését megünnepelő

szertartást. Én is vele tartottam, segítettem neki cipelni azt a sok súlyos könyvet, bájitalt és talizmánt, amelyekre a szertartáshoz szüksége volt. És hogy figyelmeztessem, ha netán valamit rossz sorrendben csinál – a drága öreg Alther kezdett már kicsit feledékeny lenni.

Amikor megérkeztünk a palotába, egyenesen a trónterembe vezettek bennünket, a Királynőhöz, aki szemlátomást nagyon boldog volt – csak úgy sugárzott a boldogságtól. A trónon ült, karjában újszülött kislányával. „Hát nem gyönyörű?” – ezekkel a szavakkal fogadott bennünket. És ezek voltak a Királynőnk utolsó szavai...

– Jaj, nem! – lehelte Sára alig hallhatóan.

– Ebben a pillanatban egy férfi rontott a trónterembe – folytatta Marcia. – Furcsa, fekete-vörös uniformist viselt. Természetesen ma már tudom, hogy ez a Merénylők egyenruhája, de akkoriban erről még fogalmam sem volt. Azt hittem, ő is valamiféle küldönc, de láttam a Királynő arcán, hogy őt is meglepte az érkezése. Aztán megláttam a kezében a hosszú nyelű ezüstpisztolyt, és nagyon félni kezdtem. Altherre pillantottam, de ő a könyveivel vacakolt, és nem vett észre semmit. És aztán... az egész olyan valószínűtlen volt... Láttam, ahogy a katona nagyon lassan és megfontoltan felemeli a pisztolyát, célba veszi a Királynőt, és elsüti a fegyvert. Mindez rémisztő csendben történt: az ezüstpisztoly egyenesen áthatolt a Királynő szívére, és belefúródott a trón mögött a falba. A kis hercegnő felsikított, és lebecskázott halott anyja karjából a földre. Odaugrottam és felkaptam.

Jenna sápadt volt, és szemlátomást nagy erőfeszítéssel igyekezett megérteni, amit hallott.

– Én voltam az? – kérdezte Sárától nagyon halkán. – Én voltam az a kis hercegnő?

Sára lassan bólintott.

– Borzalmas volt – folytatta Marcia, és enyhén megremegett a hangja. – Alther éppen belekezdett egy Védőpajzs-Varázslatba, amikor újabb lövés dördült. Alther megtántorodott, és a földre zuhant. Én fejeztem be helyette a Védőpajzs-Varázslatot, és így néhány pillanatra mindhárman biztonságba kerültünk. A Merénylő újra tüzelt – a következő golyót a Hercegnőnek és nekem szánta – de az visszapattant a láthatatlan pajzsról, és őt magát találta el a lábán. A földre zuhant, de továbbra is rajta tartotta a kezét a pisztolyán. Csak feküdt és bámult ránk, várva, hogy megszűnjék a varázsigé hatása, hiszen tudta, hogy előbb-utóbb mindegyiké megszűnik.

Alther haldoklott. Leakasztotta a nyakából az Amulettet, és odanyújtotta nekem. Nem fogadtam el. Biztos voltam benne, hogy meg tudom őt menteni, de ő bölcsebb volt nálam. Mindössze annyit mondott csöndesen, hogy neki lejárt az ideje. Elmosolyodott, aztán... aztán meghalt.

A szobában néma csend lett. Semmi nem mozdult. Még Timót is csökönyösen a padlót bámulta.

Marcia halkán folytatta:

– Én... én nem voltam képes elhinni. A nyakamba akasztottam az Amulettet, és felkaptam a kis Hercegnőt. Sírni kezdett, mind a ketten sírtunk. Azután futottam, ahogy csak a lábam bírta, olyan gyorsan, hogy a Merénylőnek nem volt ideje elsütni a pisztolyt. Egészen a Varázslók Tornyáig menekültem. Mert hát hová is mehettem volna? Elmondtam

a többi Varázslónak a szörnyű híreket, és az oltalmukat kértem, ők pedig megígérték, hogy megvédenek bennünket. Az egész délutánt azzal töltöttük, hogy megpróbáltuk kitálalni, mihez kezdünk a kis Hercegnővel. Tudtuk, hogy nem sokáig maradhat a Toronyban. Nem őrizhettük őt minden pillanatban, és mégiscsak újszülött volt, akinek anyára volt szüksége. És akkor jutottál az eszembe te, Sára!

Sára meglepetten pillantott Marciára.

– Alther sokat mesélt nekem rólad és Timótról. Azt is tudtam, hogy neked is éppen akkor született egy kisfiad. A Toronyban ez nagy újságnak számított, hogy Timótnak, aki hetedik fiú volt a családjában, megszületett a hetedik fia. Akkor még nem is sejtettem, hogy a kisfiad meghalt. Nagyon elszomorított, amikor megtudtam. De biztos voltam benne, hogy szeretni fogod a Hercegnőt, és hogy boldog lesz nálatok. Ezért úgy határoztunk, hogy hozzátok fog kerülni.

De mégse sétálhattam át vele csak úgy a Toldalékba, hogy ott aztán egyszerűen a kezedbe nyomjam. Bárki megláthatott volna. Ezért aztán késő délután kicsempésztam a Hercegnőt a Várból, és kiraktam a hóba, olyan helyre, ahol biztos lehettem benne, hogy te, Timót, megtalálod. Hát így történt. Ennél többet nem tehettem.

Illetve valamit mégis: miután Morc úgy megrémített, hogy fél koronát adtam neki ijedtemben, elrejtőztem az árnyékban, és ott vártam rád. Amikor láttam, hogy olyan óvatosan lépkedsz, mintha valami nagyon értékeset vinnél vigyázva a köpenyed alatt, már tudtam, hogy megtaláltad a Hercegnőt. Emlékszel, mit mondtam akkor neked? „Ne mondd el senkinek, hogy úgy találtad! Ő a ti gyermeketek! Megértetted?”

Mély csönd lett a szobában, de ez a csönd teli volt feszültséggel. Timót továbbra is a padlót bámulta. Sára mozdulatlanul ült, Jennát magához szorítva, a fiúk arcáról pedig le lehetett olvasni, milyen mélységesen megdöbbenette őket mindaz, amit hallottak. Marcia csöndesen felállt, és köpönyegének zsebéből egy kis piros bársony zacskót húzott elő. Aztán óvatosan keresztüllépegetett a szobán, ügyelve, hogy lehetőleg ne lépjen rá semmire, főként arra a jókora és nem túlságosan tiszta farkaskutyára ne, amelyik ott aludta az igazak álmát egy takaró kellős közepén. Marcia mindeddig észre sem vette, hogy a szobában van.

Számosék megbűvölten figyelték, amint a Fő-fő Varázsló ünnepélyesen Jenna felé lépdel. A Számos-fiúk csoportja tiszteletteljesen kettévált előtte: Marcia pedig Sára és Jenna elé lépett, és letérdelt.

A kislány szeme tágra nyílt a meglepetéstől, amikor Marcia kinyitotta a bársonyzacskót, és egy kis aranypántot vett elő belőle.

– Hercegnő – szólta Marcia –, ez az édesanyádé volt, és most már a tiéd!

Azzal felemelte az arany fejéket, és Jenna fürtjei közé illesztette. Az ékszer olyan pontosan illett a kislány fejére, mintha csak ráöntötték volna. A többiek némán, megilletődve nézték. Végül Timót törte meg a csendet.

– Jól van, Marcia, elvégezted, amiért jöttél! – mondta ingerülten. – Most aztán kibújt a szög a zsákból!

Marcia felállt, és leverte a port a köpenyéről. Eközben, legnagyobb meglepetésére, Alther Mella szelleme belebegett a falon keresztül, és letelepedett Sára mellé.

– No nézd csak, itt van Alther! – lepődött meg Timót.
– Nem fog tetszeni neki ez az egész ügy, annyit mondhatok!
– Üdvözöllek benneteket, Timót és Sára! És benneteket is, kedves ifjú Varázslóim!

A Számos-fiúk boldogan elvigyorodtak. Az emberek sok min-dennek nevezték már őket, de ifjú Varázslóknak még soha.

– És téged is, kis Hercegnőm! – fordult Jennához Alther, aki eddig is mindig így szólította a kislányt. És Jenna most már azt is tudta, hogy miért.

– Helló, Alther bácsi! – üdvözölte az öreg kísértetet, aki-nek a jelenléte mindig megnyugtatta és felvidította.

– Nem tudtam, hogy Alther is hozzátok készül látogatóba – mondta Marcia kissé csalódottan, bár ugyanakkor mélysé-gesen meg is könnyebbült a néhai Fő-fő Varázsló érkezésétől.

– Végtére is én voltam előbb Alther varázslóinasa! – fa-kadt ki Timót. – Mielőtt te kitúrtál a helyemből!

– Nem én túrtalak ki! Te akartál elmenni. Könyörögtél Althernak, hogy vonja vissza a kinevezésedet! Azt mondtad, inkább akarsz esténként mesét olvasni a fiaidnak, mint egy toronyba zárva poros öreg varázskönyvekkel rontani a sze-medet! Néha nagyon ki tudod hozni az embert a béketűrés-ből, Timót! – sziszegte Marcia, vasvillaszemeket meresztve a Varázslóra.

– Gyerekek, gyerekek, ne veszekedjetek! – mosolygott Al-ther. – Mindkettőtöket egyformán szeretlek. Az én Varázsló-inasaim mind egészen különleges személyiségek!

Alther Mella szelleme halványan csillogott a tűz fényében. A Fő-fő Varázslók köpönyegének kísértetváltozatát viselte. A köpenyen még mindig látszottak a vérfoltok, és ez mindig

felkavarta Marciát, valahányszor meglátta. Alther hosszú, fehér haja takaros lófarokba volt kötve, szakálla gondosan hegyesre volt nyírva. Míg élt, Alther haja és szakállja mindig csapzottnak látszott – örökösen megfedkezett róla, milyen gyorsan nőnek. De amióta kísértet lett, sokkal könnyebb volt a helyzet. Tíz évvel ezelőtt eldöntötte, hogy ilyennek szeretné, és ilyen is maradt. Zöld szeme talán nem csillogott olyan élénken, mint eleven korában, de a pillantása most is ugyanolyan figyelmes és átható volt. Körüljártatta a tekintet Számosék otthonában, és elszomorodott. A dolgok megfognak változni, gondolta.

– Mondd meg neki, Alther! – unszolta Timót. – Mondd meg neki, hogy nem viheti el csak úgy a mi Jennánkat! Akár hercegnő, akár nem, mi nem adjuk oda neki.

– Bárcsak megtehetném, Timót, de ez lehetetlen! – mondta Alther nagyon komolyan. – Megtudták, hol rejtőzik Jenna. Egy Merénylőt küldtek hozzátok. Éjfélkor itt lesz, egy ezüstgolyóval a pisztolyában. És tudjátok, hogy ez mit jelent...

Sára a tenyerébe temette arcát.

– Jaj, nem! – suttogetta.

– De igen! – vágta rá Alther. Megborzongott, és a keze odatévedt a szíve fölé, arra a kis kerek, golyó ütötte lyukra.

– Mit tehetünk? – kérdezte Sára alig hallhatóan.

– Marcia elviszi Jennát a Varázslók Tornyába – mondta Alther. – Ott egy ideig biztonságban lesz. Aztán majd megtaláljuk, mi legyen a következő lépés... – Sárára pillantott. – Neked és Timótnak pedig el kell mennetek innét a fiúkkal! Valahová, ahol biztonságban lesztek, ahol nem találhatnak rátok.

– Az Erdőbe fogunk menni! – jelentette ki Sára. Nagyon sápadt volt, de a hangja nem remegett. – Galennél meghúzzhatjuk magunkat.

Marcia az órájára nézett. Későre jár, állapította meg.

– Most rögtön indulnunk kell a Hercegnővel! – mondta.
– Vissza kell érnem, mielőtt leváltják az őrszemet.

– Nem akarok elmenni – suttogta Jenna. – Ugye, nem kell elmennem, Alther bácsi? Miért ne mehetnék én is Galenhez a többiekkel? Nem akarok egyedül maradni! – a kislány ajka megremegett, a szeme megtelt könnyel. Szorosan átfogta Sára nyakát.

– Nem leszel egyedül. Marcia ott lesz veled – mondta Alther gyöngéden. Úgy tűnt, ez a hír nemigen nyugtatta meg Jennát.

– Kis Hercegnőm! – mondta rábeszélő hangon Alther.
– Marciának igaza van. Vele kell menned! Csak ő nyújthatja neked azt a védelmet, amelyre szükséged van.

Jennán látszott, hogy még ez sem győzte meg igazán.

– Jenna – mondta Alther komolyan –, te vagy a Vár trónörökösnoje! Mindenkinek az az érdeke, hogy te biztonságban legyél mindaddig, amíg egy napon Királynő lesz belőled! El kell menned Marciával! Kérlek!

Jenna keze tétován a hajába tévedt, és megérintette a Marciától kapott arany fejéket. Valahol a szíve mélyén mint ha elindult volna valamiféle változás.

– Rendben van – suttogta. – Megyek!